

תצפית

דברים בשם אומרם

המדור "תצפית" מאיר נושאים שונים בממד נוסף - ראייתם של גדולים, מנהיגים וסופרים בעבר ובהווה את השאלות המנסרות ברום עולמנו. האנשים הפועלים בעולם המעשה זקוקים פעמים רבות למבטם הרחב של אישים, הבוחנים את המתרחש לאור היקף ידיעותיהם נסיונם ועושרם הנפשי. וכבר הסביר ר' משה חיים לצואטו את מאמרם של חכמינו ז"ל על הפסוק "בואו חשבונו" - בואו נחשוב חשבונו של עולם - במשל, לאדם, העומד בראש מגדל גבוה, ומנחה את ההולכים למטה כיצד להגיע לפתחו. המאמרים המובאים במדור זה יש בהם כדי להפרות את המחשבה, להדריך ולתת כוון. המיגוון הרחב שהם מיצגים בעם ישראל אין בו כדי לגרוע. על כגון זה אמר כבר הרמב"ם ("שמונה פרקים" בתחילה): "ושמע האמת ממי שאמרה".

צפית הישועה
השלמה

הכניסה אל אושר החיים
של היחיד ושל הכלל
לא תהיה נגמרת
בחפץ עדין לבד...
כי אם
כשהרצון הטוב יתעמק כל כך
וישלח פארותיו
ויעמיק שורשיו,
עד כדי התגברות כח החיים
לרכוש עוד הרבה אמצעים וכוחות
כדי להוציא על ידם
אל הפועל
את אותו אושר החיים המבוקש
של חפץ הטוב העדין והקדוש.
איש חילו!
זהו מובן הצדק החי
שמתהפך אז לכח פועל ומהווה
אין שום ישועה שלמה באמת
כי אם אותה
שהנושע פעל להופעתה
במו ידיו.

הרב קוק זצ"ל
אורות הקודש
חלק ג' עמ' ע'

השרישו לנו קדמונינו, שאמונה בלי מעשה בפועל לא מהני, (אינה מועילה)... בשעה שיצאו ישראל ממצרים לא היתה בידם אלא אמונה בלבד, בלא מעשה בפועל לגלות על חזק אמונתם שבלבם... כי יציאתם משם ונסיעתם בדרך נס ונשאו אותם על כנפי נשרם.

...על כן סיבב הקב"ה עתה שיבואו בסכנה, שמאחוריהם - היו המצרים, ומצידיהם - המדבר עם חיות טורפות, ומלפניהם - הים, וציוה הקדוש ברוך הוא שיסעו אל הים בעודו מים, כדכתיב: "ויבואו בני ישראל בתוך הים"... נמצא דבנסיעה זו אל הים הראו אמונתם גם בפועל, ואז היו כדאים שיקרע הים לפניהם...

כמו כן הוא גם כן באמונת המשיח. שאף שכולנו מגדולינו ועד קטנינו מאמינים בו, עד שאפילו כל הרוחות והמאורעות שבעולם, לא יכולים להזיז אמונה זו מלבנו, אפילו זיז כל שהוא, אבל לא די באמונה ללבד. אלא צריך לזה עוד מעשה מצידינו לקיים אמונה זו, וכמו שהורו לנו כלל זה רבותינו הקדמונים

...אף אני באמונת ביאת המשיח, מי שאינו רוצה לעשות דבר בזה, אלא ממתין לבואו... הוא סימן שאין לו אמונה כלל בזה, וכל אמונתו היא רק מהשפה ולחוץ, ומשטה עצמו בכך. אך מי שעושה דבר בזה, מראה שמאמין בזה... ובזה יחזק האמונה בקרבו, ואז יבוא הסיוע מן השמים.

הרב יששכר שלמה טייכטל הי"ד

"אם הבנים שמחה"
עמ' ש"ד

דברים בשם אומרם

ק ד ו ש ת ה ה ב ל ג ה

- מתוך כתבי זאב זבוטינסקי כרך נאומים 1927-1940

באסיפת-עם בווארשה (1938)

הרשונא לי, קודם כל, למסור לכם מה יחסי לשאלה של שבירת-ההבלגה: אם שואלים אתכם, מי שבר את ההבלגה, מי עשה מעשה פלוני או אלמוני, ענו כי אין זה עסקכם. אתם אינכם מרגלי-משטרה ואין אתם מחויבים לדעת מי עשה את זאת. כל יהודי, אם רק אדם הגון הוא, חייב לענות על שאלה זו כך ורק כך.

אבל, עכשיו לעצם האלה: בארץ-ישראל שבירת ההבלגה היא דבר ה כ ר י. ה כ ר י !

שנית: ישנו חוק האומר, כי אסור לגנוב מחברך לחם, אפילו חברך זה עשיר ואתה עני. אבל, כשיש רעב בארץ, ואדם אומלל רץ וחוטף ממך ככר לחם להחיות את נפשו - אמנם כן, בספר החוקים כתוב לאמור שהוא אשם, אבל שופט ישר יאמר: "אינו אשם". ישנם בספרי-החוקים חוקים מרובים, אבל ישנן מסיבות שבהן אין תוקף לחוקים הללו בצורתם המאובנת. באספת אזכרה לזכרו של בניוסף אמר הקולונל וודג'ווד, כי אם הרג

שווארצבארט את פטלורה, הרי לפי כתבו של החוק הצרפתי הוא פושע. אבל השופטים שבצרפת ענו, למרות החוק הכתוב: "אינו אשם", ושחררו את שווארצבארט. יש מקרים, כאשר השופט-אלוקים לבדו, ומצפונו הוא הפוסק והמכריע, ולא החוקים שבכתב. ואומר אני לכם, כי המצפון העליון, הצדק האלוקי, עונה על שאלת שבירת-ההבלגה - "א י נ נ א ש ם". ואם ישנו כאן באולם, או באיזה מקום אחר, יהודי החושב ואומר כי-להפך-אשם הוא- הרי יהודי זה פושע א ר ו ר! (מחיאות כפים סואנות). רשאים אתם לחשוב בלבכם ככל אשר תרצו. אבל, בשעה שנוגעים בשאלה זו, חייבים אתם לקום כאיש אחד ולקרוא בקול רם: א י נ נ א ש ם! כי אם לאו, יכתימוכם כ ב ו ג ד י ם ש פ ל י ם לפני ההיסטוריה היהודית. (כל הקהל קם על רגליו ועורך לנואם תשואות סוערות הנמשכות דקות אחדות).

ועכשיו אומר לכם, מה פרושה של הבלגה:

לעתים קרובות צריך יהודי, לרגל עסקיו, לנסוע ממושבה למושבה. ובכל פעם כשהוא נוסע מתרחש דבר-מה בדרך. יורים, מתנפלים. היהודי אמיץ וגבור פעם אחת, פעמים אחדות, אבל סוף כל סוף שואל הוא את עצמו, אם כדאי לסכן את חייו בנסיעות חדשות. אצלו בתל-אביב, או אצלו במושבתו, או אצלו בשכונה היהודית בירושלים, בטוח הוא בחייו. אבל, מחוץ לתחומי עירו, או שכונתו, נשקפת לו סכנת-נפשות. ביחוד רועדת אשתו ומתחננת אליו שלא יסע עוד, שיסתפק בשיחה טלפונית עם אותה מושבה, שיש לו שם ענינים. אבל, אל נא יסע ואל נא יהיה גבור. וכך מתחילה להווצר אצלו הפסיכולוגיה של העכבר המבוהל.

כיצד נעשית נסיעה זו בדרך-המלך, בכביש, בארץ-ישראל? אי אפשר לנסוע בשעה שרוצים וכיצד שרוצים, אלא צריכים להמתין עד אשר מתכנסות כעשר מכוניות, ואז נוסעות כולן יחדיו תחת משמר שוטרים וחיילים אנגליים. משמר מלפניהן ומשמר מאחוריהן. דרך-הרבים, "דרך המלך", אשר זה משמעה, שתהיה רחבה ופתוחה וחפשית לכל איש ואיש, ליהודי בביתו הלאומי איננה חפשית, אלא חסומה. אסור להם ליהודים להיראות בכבישי ארץ-ישראל - אבל הערבי מרגיש את עצמו בתל-אביב כמו בביתו. משכים הוא בבוקר ובא לתל-אביב, ודופק על פתחו של יהודי ואומר לו: "בוקר טוב, הנה הבאתי קצת ירקות". - ולא כלום. הוא איננו פוחד, שמא יפגעו בו לרעה. והאדונים הערבים, ונשותיהם עמהם, נוסעים להם בדרכי-הארץ, בחופש גמור ובבטחה שלמה (סלחו נא לי שאמרתי, כי נוסעים הם עם נשותיהם, כי המנהג אצלם הוא, שהאיש רוכב על חמור ואשתו הולכת אחריו ברגל). הם בטוחים לגמרי ואינם חוששים כל עיקר. המגפה לא פגעה אלא בחלק אחד של האוכלוסיה.

עד מתי יוכל מצב זה להמשך? עד אין סוף. כי במסיבות כאלו, מדוע יחדלו הליסטים הערביים מפעולותיהם? אתם קוראים להם "ליסטים", אבל הם קוראים לעצמם - "צבא השחרור הלאומי". בעיני בני-עמם נחשבים הם לגבורים, זורקים להם פרחים, הנשים מחייכות לקראתם ומסתכלות בהם בהערצה מן ההרמונות שלהן. בכל מקום שהם מופיעים פוגשים אותם בתשואות ובהתלהבות. צעירים הם, הם מלאו כרסם בספרות-מלחמה רומנטית. וכל טירוריסט רואה את עצמו כאחד מגבורי אותם הרומנים שקרא. נכנס הוא למסעדה יהודית ומרגיש הוא, כי המלצר המשרת אותו יודע מי הוא - אבל, הערבי יודע כי אין לו ממה לפחוד. למסור אותו לשלטונות לאח יוכל, שהרי אין בידו שום הוכחות. והוא עצמו גם כן לא יפגע בו - שהרי הוא יהודי, והיהודים עסוקים בעריכת "הבלגה".

רק לפני תשי שנים היו חיים בעיר העתיקה בירושלים 7 אלפים יהודים. 5 אלפים מהם העבירו משם, מפני מורא הערבים. ובשעה שאנו באים וקובלים על הממשלה, למה היא עושה ככה, עוני לנו: "מה אתם אוצים? הרי אנו רק נותנים אישור למצב הקיים. הרי היהודים עצמם נוהגים כעכברם בהולים, הבורחים ונחבאים כל אחד כפינתו. למה איפוא לא נאחז באמצעי-כטחון ולא נוציא משם את היהודים הפחדנים? הרי בין כה ובין כך חוששים הם לצאת אל הרחוב. הרי גם בלאו הכי יראים הם ללכת להתפלל אצל הכותל המערבי. הרי גם בלאו הכי נחבאים הם בראותם ערבי".

והנה שלחנו אנו, הרביזיוניסטים, אל העיר העתיקה פלוגת-הכותל - כמה עשרות נוער, בחורים ובחורות, והם הכניסו לעיר רוח של עידוד. הם היו מהלכים ברחובות ושרים.

הם היו מובילים את היהודים להתפלל אצל הכותל המערבי. הלכה הממשלה וסגרה את מעונה של הפלוגה. אחדים מחבריה נאסרו בטענה, שהיהודים עצמם אינם זקוקים לכך. הם, היהודים, רוצים בהבלגה ויראים הם ללכת להתפלל אל הכותל, ושומרים שכאלה, כמו הבית"רים, עשויים עוד לסכן את בטחונם של היהודים הפחדנים.

וכך מתהווה אצל היהודים מצב הגרוע עוד מחלוקה. מצב אשר בו ליהודי הכל אסור ולערבי הכל מותר. מצב אשר בו ראשי הצד האחד לכצע כל פשע וכל מעשה רצח, והצד האחר אסור לו להגיב. מצב אשר בו היהודי משול לעכבר מבוהל, והערבי מרגיש את עצמו ככל מקום כבביתו. כ ל ו ס ז ה מ צ ב מ ו ס ר י? תארו נא לכם מצב אשר בו לאחד משני הצדדים הלוחמים מותר להתשמש בגאזים מרעילים, ולצד האחר אסור. כלום זה מצב מוסרי? כיצד זה אינכם מבינים, כי מבין כל אויביו של שויון־הזכויות ליהודים הגרוע ביותר הוא אותו יהודי, המודה בעצמו כי באמצעים, שבהם משתמשים הערבים למלחמה כנגדנו, אסור לנו להשתמש בהם כנגדם? ראו, עוד תביאו במדיניותכם זאת ובתכסיסיכם אלה עד לידי כך, שאפילו ידידי־היהודים מבוהקים, כמו המפקד לוקר־לאמפסון או הקולונד וודג'ווד, גם הם ילמדו את התורה, כי הערבים - הם האדונים האמתיים של ארצנו.

לאשרנו לא הכל מאמינים בקדושת ההבלגה, ואפילו הכותבים כי ההבלגה קדושה, אף הם אינם מאמינים בכך. עושים הם זאת מחמת דיפלומאטיה. וכל יהודי נוטל מדי בוקר את העתון לידי, בתקווה שיקרא בו ידיעה על שבירה חדשה של קו ההבלגה. ואם יש מי שאומר לכם כי הוא בעד הבלגה - ענו נא לו, שיספר זאת לסכתא שלו.

עלי לומר לכם את האמת. כל כך הרבה פנים נהורות וצוהלות, כל כך הרבה ארשת של קורת־רוח, כל כך הרבה ברכות "יישר־כוח" מעומק הלב והנפש לא ראיתי עוד מימי. מה היתה תגובתם של חסידי ההבלגה על אותם המקרים הגדולים של שבירת־ההבלגה? תחילה הראו באמצע על הרביזיוניסטים: הנה הם שעשו את הדבר. אחרי כן, לאחר שנוכחו כי היהודים דנוקא אנהדים את הפעולות הלו וכי דעתם נוחה משבירת ההבלגה, החלו לסגת לאחור.

ד"ר ה. רוזנבלום ה צ ד ה ש נ י ש ל ה מ ט ב ע

"ידיעות אחרונות" - א' סיון שדמ"ת

מאמר זה הופיע ב"ידיעות אחרונות" לפני כחצי שנה (כ'25.11.83), לפני בוא פרשת ה"מחתרת היהודית" וגילויה. היום מתפרסם המאמר בשנית, בלי שהוצאה ממנו מלה ובלו שנוספה עליו מלה, באין למחברו תגובה אחרת על הנושא הטרגי הזה גם עתה.

* * * *

כל, ההנחה הזאת נכונה: חובה לשמור על החוק והסדר. חוק חייב להיות חוק, צבא - צבא, ומשטרה - משטרה, כשלכל אחד מהם סמכויות משלו, ואסור לאיש ליטול מהם את סמכויותיהם אלו. כי הן סמכויות בלעדיות של ה ש ל ה ס, של החוק, הצבא והמשטרה. חד וחלק וברור בהחלט. אך האם אפשר להסתפק בזה ולשים כאן נקודה? או שמא יש למטבע הזה עוד צד?

ב

אכן, כך אמנם הדבר. כלכל מטבע, יש צד שני גם למטבע זה. והנה דוגמא לכך: קרוב ל-30,000 מתישבים יהודים חיים עתה ביהודה ושומרון, כששכניהם הערבים הופכים את חייהם לגיהנום. ילדי התושבים האלה אינם יכולים לנסוע לבתי הספר שלהם כי מיידים

בהם אבנים, ידידיהם של התושבים מאזורי הארץ האחרים אין לאל ידם לבוא אליהם ולחזור מביקורם לביתם כי יורים בהם בדרך, צעירי התושבים אינם מסוגלים להתהלך ברחובותיהם כי אורבים להם מאחורי כל פינה לצורך תקיעת סכינים בגבם - והגנה אפקטיבית איננה ניתנת להם, כי הכוחות הבטחוניים אינם מספקים להם אותה, על כל פנים לא במידה מספקת. מה אם כן על המתישבים לעשות? להרג בשקט תוך המתנה לעזרה שאיננה באה, למען תת כבוד לחוק ולמונים על השמירה עליו?

ג.

אני מבין שכך יכולים לחשוב ולנהוג תושבי תל־אביב וכותבי המאמרים הלגליסטיים שלנו, ששום סכנה איננה אורבת להם (לעת עתה), אך כלום יכולים לחשוב ולנהוג בדרך זו תושבי יהודה ושומרון, שהדבר נוגע ממש לעורם, שלהם ושל ילדיהם ונשותיהם ואבותיהם? כלום יכולים הם לספוג אבנים וכדורים ודקירות ולא להתגונן בפניהם, הכל לשם שמירה על הפרוגרסיביות של החוק, שבידו המונפול על ההגנה? כלום היו כתבינו התל־אביבים נהגים ככה בשבתם בחברון בעצמם? אכן, יורשה לנו לפקפק בכך.

ד.

כי המיקום קובע את הסיכום. במלחמת העולם השניה סיכמו יהודי ניו־יורק את השקפתם על מצב יהודי אושוויץ במלים! "אין מה לעשות למענם", כשיהודי אושוויץ ראו את יהודי ניו־יורק אלה כפושעים. אך אילו היו יהודי אושוויץ מתחלפים עם יהודי ניו־יורק במקומותיהם היו אלה ואלה מתחלפים בודאי גם בהשקפותיהם... כי ככה זה: הגיאוגרפיה! אפשר, כמובן, לטעון ולומר, שאיש לא ביקש מיהודי חברון לעבור מתל־אביב לחברון כיוון שהם עשו כן מרצונם. ועל כך ניתן להתווכח. אך עובדה היא שיהודים ה ל כ ו לחברון (ואגב, בעידוד כל הממשלות שלנו), ועתה הם י ו ש ב י ס בה, ואפילו אם לדעת פלוני ואלמוני הם לא היו צריכים לעשות כן - כלום עליהם להירצח בשל כך? עד כדי כך ירחיקו לכת הלגליסטים שלנו תושבי תל־אביב וסביבתה?

ה.

גם בעיירות רוסיה הצארית נקטלו היהודים ע"י שכניהם (שם קראו לזה "פוגרומים") - ואיך הגיבו על כך הקרבנות שם? כלום ישבו וחיכו בהכנעה עד בוא נציגי השלטון לשם שמירה על החוק הפורמלי? איפה! אפילו יהודי העיירה הללו הקימו כוח הגנתי עצמאי, "משטרה פרטית", לפי הטרימינולוגיה הלגליסטית של ימינו, דבר שהחוק אסר באיסור חמור, לשם הצלת נפשותיהם. כי דעתם היתה, שהצלתם עולה בחשיבותה על העבירה שבהקמת "משטרה פרטית", ואילו שאר היהודים העירתיים, שפקקו ביעילותה של ההגנה העצמית, ברחו בהמוניהם לאמריקה. וכלום נפסול מיהודי חברון את הזכות להגנה עצמית שנטלו לעצמם אפילו יהודי הגולה המופחדים - או שמא נחכה לכך שעל היורדים שכבר יש לנו יתווספו עוד ועוד יורדים?

ו.

תגידו אולי: טוב, אבל מדוע, בעצם, אין הכוחות הבטחוניים שלנו מספקים למתנחלי הגדה את ההגנה הדרושה להם? אכן, זאת אינני יודע, ורק דבר אחד אני יודע: אין הם עושים כן לא מפני שאין הם מ ס ו ג ל י ם לעשות כן, כי אילו ר צ ו למלא את חובתם ההגנתית הם היו י כ ו ל י ם לעשות כן, מאחר וכוח בטחוני עילאי כמו זה שלנו, שגבר על חמש מדינות ערביות בעלות אוכלוסיות של למעלה ממאה מיליונים, היה יכול בלי ספק לגבור גם על קומץ מידי אבנים וסכינאים בגדה. אז למה הוא ב כ ל זאת איננו עושה כן? מטעמים "פוליטיים": כדי לא להרגיז את הערבים, ולא לעורר רעשים אצל ידידיהם, ולא להופיע כ"רודפי מיעוטים" וכו' וכד' וגו', הכל דברים שאינם שייכים לעצם ענין ההגנה על הנרדפים היהודיים שלנו. האם יש הוכחה טובה לכך מזו של הודעת אלוף פיקוד המרכז, האלוף אמנון ליפקין, שהצהיר שלשום (כלומר ב' 23 לנובמבר

1983 - ה.ר.) בכל גילוי הלב האפשרי: "נעשה להגנת יהודי הגדה הכל ב מס ג ר ת
ה מי ג ב ל ו ת ה פ ו ל י ט י ו ת" המונעות מכוחות הבטחון שלנו לספק
הגנה מלאה למתנחלים! וכלום יכולה להיות עדות טובה יותר מזו להוכחת התיזה שלנו?
ואולם, אם כך, אם השלטון משחק בגדה "פוליטיקה" - שישתמש בכישוריו הפוליטיים הללו
במקומות אחרים, כמו ביירות, דמשק, מוסקבה וושינגטון, שם הם נחוצים לו יותר מאשר
במקומות שבהם שוחטים אותנו.

ז

עד כה ניסינו לפתור את בעיית בטחונם של יהודי יהודה ושומרון ע"י שיחוד ערביי
המקום. ניסו את כוחם בכך כל ארבעת שרי הבטחון האחרונים שלנו: שמעון פרס ערך
בחירות (בלתי נחוצות) בגדה שהעלו את שליחי אש"ף לראשות עיריותיה, תוך ציפיה
ל"ריכוכם": משה דיין הגביל את זכויות היהודים במערת המכפלה לשם מתן סיפוק
לג'אבריי; אריאל שרון הנהיג את מה שהוא כינה "מינהל אזרחי" בגדה להחלשת ממדי
שליטתנו הצבאית לשמחת לב ערבייה; ומשה ארנס פתח סתם במלות אחרות וריעות בגדה
לפירוק המתח הערבי המתמשך במקום. והכל רק ה ג ב י ר את המתח. עתה בא השר
מרדכי בן-פורת (אז - שר בממשלת הליכוד של בגין. ה.ר.) ושיחוד חדש בידו: "לעשות
לשיקום הפליטים בגדה". וגם זה מתגלה כהבל. כי כל שיחוד חדש רק מגביר את התנגדות
המשוחדים. אז מה יעשו מתנחלינו? יירצחו מרצונם כדי לתת לעסקנינו להשתעשע
בליברליותם ולהמשיך במעשי השיחוד שלהם?

ח.

על העוסקים בענין להכין דבר אחד: שהמצב כפי שהוא לא יוכל להימשך, ולמתנחלי
יהודה ושומרון תידרש הגנה בכל מקרה, ואחת משתי אלו: ההגנה תהיה חוקית, ולא - היא
תהיה לא חוקית, כי אפשרות שלישית אין.
ובכלל: לאן הגענו אם דברם כל כך אלמנטריים צריך להסביר לממשלה שבראשה ניצב
מנהיג לח"י לשעבר? ממשלת השמאל בראשות רבין - מילא. ממשלת בגין עם יועצים כדיין
ורייצמן - ניחא. אבל ממשלת שמיר - הכיצד? האין פירוש הדבר שהגענו לקצה הדרך?

* תפסתם? ישנן מגבלות פ ו ל י ט י ו ת.

י ח י ד ה ס ו ד י ת

ק ו מ נ ד ו 1 0 1

הספר "יחידה סודית קומאנדו 101" נכתב ע"י אורי מילשטיין, מחברו של ספר
"מלחמות הצנחנים". כבר בספרו הראשון על הצנחנים מתאר המחבר את קורותיה של יחידה
101. בספר שלפנינו מספר הוא, על פעולות קומאנדו, מהנועזות ביותר שביצע צה"ל מעודו:
על פשיטה למחנה פליטים בעזה, על חדירה עמוקה למפקדת הלגיון הירדני בגוש עציון, על
פיצוץ אחד ממרכזי הפדאין ברצועה ועוד. הוא מתאר את גבורי הצנחנים: את אלוף אריק
שרון, את יצחק בן מנחם (גוליבר) ז"ל, את שלמה באום, את אלוף משנה אהרון דוידי קצין
צנחנים ראשי ורבים אחרים.

תקיפת קיביה

"כוחות ישראלים התקיפו בליל 24 באוקטובר בשעה 9:30 את כפר קיביה במחוז רמאללה, הרגו 50 אזרחים, פוצצו 40 בתים וירו בכפרים שוקבה ובודריס".

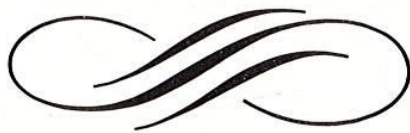
ידיעה בסגנון זה, מפורטת יותר, מפורטת פחות, הופיעה במרבית עיתוני העולם ושוזרה במרבית תחנות הרדיו בעולם כבר למחרת ה־25 באוקטובר 1953. אנשי משרד החוץ ושגריר ישראל באו"ם השר אבא אבן יכולים ודאי להעיד שהחודשים האחרונים של שנת 1953 היו עבורם מהקשים ביותר. ישראל נלחצה אל הקיר וגמגמה.

"...עשינו בדיקה מדויקת ונתברר לנו בהחלט כי אף יחידה צבאית אחת, אף הקטנה ביותר לא נפקדה ממחנה בליל ההתקפה על קיביה", אמר ראש הממשלה המתפטר של ממשלת ישראל, דוד בן-גוריון, כשידור מיוחד לאומה ביום ב' 29 באוקטובר, חמישה ימים לאחר פשיטת קיביה שבוצעה על ידי יחידה 101 והפלוגה מהצנחנים. הוא המשיך: "ישובי הספר בישראל, לרוב פליטים יהודים מארצות ערב או שארית הפליטה ממחנות הסגר של הנאצים שימשו מטרה במשך שנים להתנפלויות רצחניות אלה מתוך הבלגה רבה. בצדק דרשו הגנה לחייהם, וממשלתם, ממשלת ישראל, חילקה להם נשק ואימנה אותם להגן על עצמם. אולם הכוחות המזוינים מעבר הירדן לא הפסיקו התקפותיהם עד שפקעה סבלנותם של כמה ישובי ספר, ולאחר רצח אם על שני ילדיה בכפר יהוד, תקפו בשבוע שעבר את המרכזים הראשיים של כנופיות מרצחים. כל אחד מאתנו מצטער ודואג על דם שנשפך באיזה מקום שהוא, ואין איש מצטער יותר ממשלת ישראל אם במעשה התגמול בקיביה נשפך דם נקיים. אולם כל האחריות מוטלת על ממשלת ירדן".

הודעה באותה רוח מסר אז בישיבת מועצת הבטחון השגריר אבא אבן. שתי ההודעות היו במשך שנים המקור הפנימי העיקרי לידיעות על מה שאירע בקיביה. אף שפרטים רבים על המקרה נמסרו בעתונות חוץ, שודרו ופורטו בהרחבה בתחנות שידור בעולם וצוטטו בעיתונים בישראל, האמינו רבים לגירסה הרשמית, בן-גוריון אינו משקר" טענו. נראה כי כושה ההנהגה הפוליטית בישראל במעשה קיביה וניסתה, כלפי פנים לפחות, לטשטש את פרטים.

מענינים במיוחד דבריו של בן-גוריון בארוחת צהריים עם עורכי העיתונים שהתקיימה ב־29 בנובמבר 1953. באותה הזדמנות אמר ראש הממשלה כי בגינוי ישראל על ידי מועצת הבטחון בשאלת קיביה ובהחלטת הנזיפה, לא הגדילה המועצה את הפרסטיז'ה המוסרית של האו"ם, ולא העמיקה את האמונה שמועצת הבטחון חרדה באמת לשלום. נגד החלטת מועצת הבטחון יצא בתקיפות שר החוץ משה שרת בפתחו בכנסת את הדיון במדיניות החוץ ביום ב' 11 בנובמבר 1953.

על היחסים המתוחים בין ישראל לירדן באותה תקופה מעידים הנתונים הבאים: בעשרה החודשים הראשונים של 1953 הוגשו לוועדת שביתת הנשק הישראלית-ירדנית 176 תלונות ישראליות ו־267 תלונות ירדניות. 20 פעם הורשעה ירדן ו-21 פעם הורשעה ישראל.

התן התנין והצבוע / משה סימון-קדומים.

עוררו הכיסופים
 אלי גולן ושומרון
 לפרוץ דרכים
 חסומות על פי חוק
 לעשות צווים
 ללעג ושחוק
 לקדם החזון
 המרומם אל-על
 שיקרב המשיח
 שיחוש ויגאל.
 ☆
 נ-י
 לטועים
 אבוי-
 למתעים
 נושאי הדגל ימשיכו
 ומגמת פניהם קדימה
 יחצו כל נהר
 יעפילו אל ההר.
 ☆
 ושם במרחק
 הולך ושוקע
 קולו של התן
 גם ליל הצבוע.

מוסרם העקר
 ☆
 ואם מחר
 ישוב קולם
 לפקוד, לצוות,
 לבתק בחרב לשונם
 את ליבה של ציון,
 האם נחשה?
 אם כצאן לטבח נובל?
 או נחשוב מחשבות
 ועצות נטכס אף נוכל
 להשבית אויב מבית
 ומהרסים מחוצות?
 ☆
 אף ידידים ורעים
 שותפים
 לתלאה ותהילה,
 אשר כברת דרך יחדיו
 עשו מתחילה
 פתאום עצרו
 נחפשה אמתחתם
 נתפסו בקלקלתם
 וברוב מבוכתם
 -התגמדו.
 הצטנפו בתוך פינתם
 מבקשים
 לרחוץ בנקיון כפם
 לנער חצנם
 מסוללי דרכם.
 ☆
 מי אם לא אלו
 אשר הפיחו חזון

קולות התן והצבוע
 מחורבות "חירבת חיזעה"
 ממשעולי "דיר יאסין"
 מאז מנסרות באזנינו
 מקישות על חלונינו.
 מתעוררות שוב,
 בוקעות, עולות,
 ומנוח אינן נותנות
 ☆
 יוצאים אנשים בכחול
 לעצמם יקראו-ה"שמאל"
 אורבים לדם
 דמה של ארץ ישראל.
 מהיכן יבוא קולם?
 ממרחבי שדות שדודות
 אדמות ספוגות הדם
 מופקעות אך מעובדות
 משדות "גזר" מגבעות "נחשון"
 ומכרמי "כרם שלום".
 ☆
 דמעה בעין
 דמעת התנין,
 עינים אשר זהרו-
 לעת שמשו של באסם
 -שקעה
 וכוכבו של כרים חלף
 -דעך
 מנווני חזון
 מדושני ההנה
 אנשי האתמול
 של "עולם המחר"
 על אזנינו יטיפו

אל תתיראי - אלא מן הצבועים

אמר לה ינאי המלך לאשתו:
אל תתיראי מן הפרושים
ולא ממי שאינן פרושים
אלא מן הצבועים שדומין לפרושים,
שמעשיהן כמעשה זמרי
ומבקשין שכר כפנחס.
(מסכת סוטה כ"ב ע"ב)

המאבק על הרהבית - מאבק על נפשה ועתידה של הציונות

"אל ראש ההר" ניסן שדמ"ת

גרשון סלומון
יו"ר נאמני הרהבית

כמו ידינו מסרנו לפני 17 שנה את היקר והמקודש לנו מכל, לידי זרים ולפולחן זר, לאחר שהר קודשנו ניתן לנו ע"י ההשגחה העליונה על מגש זהב בתוקף מסירות הנפש וגבורת חיילינו. במקום לחזור אל הר הבית, אל המקום המסמל יותר מכל את ריבונותנו ועצמאותנו בארץ ישראל, ירדנו חזרה אל כותל הדמעות והגלות. יתר על כן, לראשונה בתולדות עמנו נאסר ע"י שלטון עברי בא"י, על יהודים, לעלות אל הה"ב לתפילה ולהתיחדות עם אלהי העם הזה, בין במניין וכין ביחיד. הטרגדיה המשפילה של דור זה היא, ששחררנו את הה"ב - כדי להבטיחו כמקום של פולחן וקדושה לערבים המוסלמים, בלעדית, ואילו יהודים המנסים לשיח עם קונס או למלמל דבר תפילה נזרקים בחרפה מן ההר.

על בסיס מציאות זאת, הורסים הערבים באמצעות הוואקף הערבי, את שרידי הבית הראשון והשני המקודשים מכל, ובמקביל מקימים במות תפילה מוסלמיות בכל רחבי הה"ב. מטרת מעשים נוראים אלה ואחרים, המתרחשים בעצם ימים אלה על הה"ב, תחת שלטון מדינת ישראל ובניגוד לחוקיה, הינה לשנות לדורות את אופיו של הה"ב: למחוק ולהרוס את העבר היהודי ולהפכו למרכז מוסלמי ערבי בלעדי. מדהימה השתיקה וההשתקה בכח מעשים ברבריים אלה. היכן רשויות החוק והשלטון של המדינה? היכן הרבנים וראשי הממסד הדתי? והיכן כל יפי הנפש המתעוררים כנגד כל עוולה המתרחשת בעולם, אך משתתקים ונאלמים כשמדובר בבני עמם.

לא פלא הוא, שהה"ב הפך במשך שנות הפקרתו חסרת האחריות, לעמדה ערבית פוליטית מובהקת של שנאת ישראל, ולא פלא הוא שדווקא כאן נערכות הפגנות אלימות ביותר, של המון ערבי מוסת נגד מדינת ישראל, ובעד ארגוני המחבלים השואפים להשמידנו. הפיכתו של הה"ב לאוטונומיה פרו"אש"פית הינו אולי הדבר המסוכן ביותר המתרחש מול עינינו בליבה של ירושלים.

"הלא תשאלו לשלום אסיריך"

האם הקב"ה אינו מצפה שנקום ונלמד סגוריה על בניו?!

להפנות אצבע מאשימה כלפי טובי אנשינו ולרחוץ בנקיון כפינו, זאת מלאכה מאד "נקיה" וקלה. לא קשה להצטרף למקהלה המונית-קולנית ולהבלע בתוכה. קשה מאד להתיצב בבדידות מזהירה ולצעוק בקול גדול: אשמנו!
אשם העם בציון ואשמים מנהיגיו בתפיסתם הבטחונית-מחדלית.
לאחר מלחמת יוה"כ נאמר שהמחדל היה בהתמסרות ל"מלחמה הקטנה" (מחבלים), עד כדי הונחת "המלחמה הגדולה" (מצרים וסוריה) ושכחתה.
כיום מתמסרים, ב"גדול", למלחמה במחבלים (לכנון וכל א"י) ללא טקטיקה נכונה, ושוכחים ב"גדול" את "המלחמה הגדולה" ...
מזמנים לנו מחדל, שמלחמת יום הכיפורים היתה "מחדלון" לעומתו! ...
אפשר לקרא למשימה זו גם בשם פשוט ויבש להדהים: סטטיסטיקה. מעולם לא נשמעה ולו מפי אחד מרבבות הפיות והעטים הדשים באדמה הרועדת תחתיו הסטטיסטיקה הפשוטה הזאת:

בארבע השנים האחרונות אבד עם ישראל שמונה בנים בעיר האבות, גם בת אחת נפלה בגבולנו, ה' יקום דמם. (את מספר הפצועים אינני יודעת, גם לא את מספרם הרב של הפיגועים והרימונים שהושלכו לעברנו).

חשבון זה אינו כולל בחורי ישיבתנו שנפלו במלחמה, הי"ד. מדובר כאן בנרצחים בתוך עירנו בלבד.

נשאלת שאלה פשוטה: היש עוד ישוב ששכל כ"כ הרבה קרבנות-טרור בארבע השנים האחרונות, באפן יחסי לגודל הישוב היהודי בחברון-קרית ארבע?
אנו בראש הרשימה! כל השאר - במרחק רב מאתנו.
אני יודעת, יהודים "חכמים" אומרים: "זה בגלל שהתנחלתם בלב העיר" ...
הבליים!

הטרור גבר למרות ההתנחלות בלב העיר ולא בגללה, אלא שכאן מזומנת למבקשי-נפשנו "חליפות תפורות לפי הזמנה" ממש:
יהודים מצויים תדיר בלב העיר, סמוך מאד לסמטאותיה הצפופות-נפתלות של הקסבה. מתפללים, מבקרים, תיירים, מתנחלים - אין הכדל - ראינו בעינינו שהמחבלים אינם מבדילים.

המוחל על דמו - דמו מחול

שיהיה ברור:

א. חברון וירושלים הן היעדים הראשוניים בעיני המחבלים, טעמם ונמוקם עימם.

ב. כשם שבמלחמת-השחרור כלם גוש-עציון חלק נכבד מהמהלומות שנועדו לירושלים, כך סופגים כיום יהודים בחברון פיגועים, שהיו נוחתים על ירושלים-אלולי הסתובבו יהודים בחברון. אנו משמשים "כולם זעזועים" לירושלים.

ג. אין לנו להתלונן, אלא, להתברך בזכותנו זאת, אבל - עם יד על הלב: היתה למחבלים הצלחה עצומה במקום הקדוש הזה. רצח יהושע סלומה שדמו זעק מן האדמה אבל אנו החרשנו - גרר אחריו את ליל-הדמים לפני ארבע שנים, והמרצחים מהלכים חפשיים לאחר "החלפת השבויים" כשצל"ש על כתפיהם. צל"ש לא רק של אש"ף אלא של כל "האומה הערבית"!

ישמעאל יודע שכל המוחל על דמו, - דמו מחול, ואפשר להמשיך ולנגוס בבשרו ולשפוך את דמו. בעיני ישמעאל - רצח הוא דבר נאצל ומכובד אפילו בתוך המשפחה, על אחת כמה - בתוך חמולה עוינת ומעל הכל - בתוך עם ישראל בארצו. ולזה האחרון אין הערכות מתאימה כנגד מצב זה המחמיר והולך. עדין לא מובן לעם היושב בציון, שעסקנו עם המחבלים אינו רדיפה אחרי עבריינים - פליליים בניידות - משטרה.

מלחמה לנו בהם, במסייעים להם ובאוהדים אותם; מלחמה קשה ומסוכנת מאד. מלחמה על האדמה שמתחת רגלינו, ומלחמה זו מתנהלת מול טקטיקה ששלא פיתחנו תשובה כנגדה, ואנו מופתעים ואיננו מפתיעים. ממש כפי שביורה"כ לא היתה לנו תשובה הולמת כנגד טילי-הכתף.

המחדל הנידון, חמור עוד יותר, מכיון שהוא מחדל-מתמשך הצובר כח ותאוצה, חוסר האונים שלנו מזמין חטיפת אוטובוסים בקלות מדהימה ויריות לכל עבר בלב ירושלים. יש לזכור: רק אזרחים שנזדמנו במקרה הושיעו וסכלו מזימת המחבלים לקטל המוני. דבר זה לא הודגש דיו בתקשורת. (כוחות הבטחון הדגישו שאזרחים אלה שרתו פעם בכוחות הבטחון...)

שרה אהרונסון - זכתה לכלימות ורוק

לא פלא שגם בקרית-ארבע-חברון היו מתי-מעט שפקחו עינים לרוחה, ראו את ההדרדרות והחליטו לעצור בעדה. "חכמי העתיד" שלנו, משלחים אצבע מאשימה וצועקים: הם הזיקו ויזיקו למדינה, להתישבות... הבלים! - שרה אהרונסון הגיבורה הלאומית הגדולה, שכיום אין עוררין על מעשיה ועל מעשי חבריה, "זכתה" בדרכה האחרונה לכלימות ורוק מפי כל הישוב היהודי בארץ!

ועוד דוגמא: כל העיתונים היהודיים בארופה יצאו למחרת "ליל-הבדולח" בגנוי חריף למי? למפלצת הדמים שהחלה לגלות פרצופה? - לא! הם גינו בכל לב את הירשל גרינשפאס; הנער היהודי שנקם מות אביו מידי הנאצי הראשון שנזדמן לו, וכך - נוסף לעוול הנורא - הרדימו את חוש הקיום וההשרדות של יהודי אירופא. נהיה "ילדים טובים" נגנה את "הרוצח היהודי" והכל יהיה "בסדר"...

אני מאשימה גם את עצמו: גוש אמונים, מועצת יש"ע ושאר אנשי שלומנו. היו מאבקים על התישבות. יפה; על הבטחון לא מצאנו לנכון להאבק ולו שמיניפת ממאבקנו על התישבות, "הבטחון הוא ענינה של הממשלה"...

וכי התישבות לא היתה ענינה של הממשלה? כיום, כאשר המשלה אמנם מישבת, נתמעטה רוחו ונתגמדה קומתו של "גוש אמונים". כן, חוגגים "יום הולדת" (עשור), כותבים ב"נקודה" מאמרים יפים, בונים וילות נאות - (מה שוות וילות - ראינו בימית...) ומגנים את השקולים, הנבונים, המיושבים והאחראיים שבנו.

האם יש איזה שהוא דמיון - ולו קל שבקלים - בין מישהו מאנשינו לבין "טרוריסט" כלשהו מכל אומה ולשון?

אני זוכרת בכאב את שביתת הרעב שלנו מלפני ארבע שנים.
 שבתנו למען הפשרת-קרקעות לישובים והשגנו תוצאות מסוימות הנראות כיום לכל
 עין, אבל - מיד - לכשנסתימה שביתת הרעב, היה הטבח הנורא ב"בית-הדסה"; ממש בו ביום!
 ואנו? - מה עשינו אז? - ודאי חזרנו לרחכת-הכנסת להמשיך לשבות רעב והפעם למען
 הבטחון, ארגנו הפגנות, צעדות ועצרות המונים בתביעה זועקת שאינה פוסקת לשלח
 לעבר-הירדן את כל המסיתים, המתפרעים והמסיעים למחבלים; אותם ואת בני
 משפחותיהם...

ה ל ו א י !...

בעצם לא עשינו דבר.

קברנו את מתינו בחריקת שן, זעקנו מליצה נדושה: "דם יהודי אינו הפקר", אלל הדם
 הזה נשאר מופקר באפן צבורי-ממלכתי ואנו לא עשינו שום דבר צבורי-רציני. וזאת - בשעה
 שקל יותר להוציא לרחוב רבבות יהודי ת"א-חיפה וכו' למען הבטחון מאשר למען התנחלות.
 סמכנו על הממשלה, והסתפקנו במעשי-מחדלי הממשלה בתחום הנורא הזה.
 "אבל אשמים אנחנו על אחינו". (בראשית, מקץ) אשמים אנחנו על אחינו הטבוחים
 שדמם ממשיך לזעוק מן האדמה, ואשמים אנחנו על אחינו, הכלואים מאת, י סורג ובריח והם
 הטובים ן בנו; הם היחידים שנטלו על כתפיהם משימה שאין קשה ממנה: להציל את עמם
 מידי עוורונו והקות חושיו.

ציון, הלא תשאלו כבר סוף סוף! - "הלא תשאלו לשלום אסיריך, דורשי שלומך".

כותבת בכאב,

זהבה נתיב, קרית-ארבע-חברון.

על חללי בת עמי

...היה צעיר נחמד, בעל כשרון מצוין, בן תורה, מטיפוסם של החשובים שבבני
 הישיבות. בעל לב טהור ונפש עדינה, בא לארץ ישראל בכל חום לב, של האהבה הלאומית
 ותחית העם והארץ. בשעות אשר חי אחרי היריה, בעת אשר ידע בברור שהוא הולך למות,
 הביע במנוחה - שנפשו שוקטת, כי מת הוא בעד עבודת התחיה הישראלית בארץ ישראל...
 למראה נורא זה, לנשמה עליונה כזאת שמים וארץ יחדיו יענו; קדוש!

"מי יתן ראשי מים, ועיני מקור דמעה, ואבכה יומם ולילה את חללי בת עמי",

ירמיה ח' כ"ג

על במותינו חללים
 הרב א.י. הכהן קוק זצ"ל.